

Tấm Lòng Vàng

Yvonne

Kính chú Tấn

Cháu muốn chia sẻ với chú những suy nghĩ cá nhân của cháu là một kẻ có cha đi lính, và đã sống qua chế độ Cộng Sản.

Cháu biết ba cháu đi lính TQLC, nhưng khi ông chết đi, cháu lúc đó quá nhỏ không biết gì về ông là lính để mà nhớ. Khi lớn lên, súng đạn, bom nổ, cháu có nghe, nhưng những tiếng súng đạn đó nó xảy ra thường xuyên, và cháu có sống một cuộc sống an lành nên không có gì cho cháu để ý tới. Khi cộng sản vào chiếm miền Nam, thì cháu biết đến cuộc sống tuyệt vọng, nhưng nhớ đến VNCH, cháu chỉ biết đến cảnh tháo chạy ngày 30 tháng 4.

Nhưng sự thật là cháu bị mù. Thời đại tình vi này, nếu muốn biết đến sự thật, ai cũng có thể tự tìm hiểu và biết đến chiến tranh VN đã xảy ra như thế nào. Cháu không muốn sống như một người mù, không biết đến những hy sinh của ba cháu, của chú, của bác Định và người lính VNCH nói chung. Cháu không nghĩ rằng chuyện xưa đã qua, quan tâm tới làm gì?

Tại sao lại quên đi những hy sinh của người lính VNCH để rồi mình tự chà đạp mình, để con cháu mình sau này, nó chỉ biết nó là dân tỵ nạn không ngược mặt lên được với đời.

Những thương tích của người lính VNCH là một nhắc nhở cho cháu về hy sinh của của cha ông mình cho nước miền Nam Việt Nam. Những thương tích đó dù là thương tích thể xác hay tinh thần, đều là những hy sinh.

Những người lính khi xưa, họ đi không

biết ngày về, không biết chết sống nay mai, thì những hy sinh vô điều kiện đó là tấm lòng vàng của người lính VNCH. “Tấm Lòng Vàng”, hân hạnh đó thuộc về lính VNCH. Thế hệ cháu chỉ có hưởng nên phải biết ơn, ai làm được gì, nên làm, và đây là suy nghĩ của cháu.

Cháu Yvonne

*
* * *

Tấm Lòng Vàng

MX Mai Văn Tấn.

Trong cuộc đời nhiều nhương, nhiều gian dối, tranh quyền đoạt lợi, hám danh vọng nhưng cũng có những người sống rất đáng ca ngợi. Về thương binh của QLVNCH, những người đã chịu quá nhiều đau khổ khi rời xa chiến trường với một phần cơ thể mất mát. Chúng ta, những người may mắn sau thời gian bị hành hạ trong các trại tù của CS, được vòng tay nhân đạo của thế giới mở rộng để cho chúng ta một cuộc sống tự do và no ấm. Chúng ta cố gắng ổn định cuộc sống gia đình đầu muộn màng và con cái có cơ hội tiến lên trong xã hội mới. Mọi người ai cũng biết đến sự cơ cực của các thương phế binh còn sống ở Việt Nam. Nhưng không phải ai cũng có lòng thương yêu và sự đùm bọc giống nhau. Đối với thương binh VNCH, tôi thiết nghĩ mọi người ít nhất là những người sống ở Miền Nam VN phải có bổn phận và trách nhiệm đối với họ.

Thủy Quân Lục Chiến

Không riêng gì những quân nhân QLVNCH.

Có người thể hiện hành động nhân đạo bằng cách dành chút ít tiền bạc để đóng góp giúp đỡ mặc dầu chỉ là tấm lòng và trong khả năng của mình. Một cây làm chẳng nên non, nhưng tấm lòng thì vô vàn quý trọng. Cũng có những người hiểu biết hoàn cảnh thương binh rất rõ nhưng tấm lòng hình như nguội lạnh sau thời gian dài mệt mỏi trong cuộc sống tạm dung. Đó cũng là tình đời không ai đáng trách, người ta chỉ phù thịnh không phù suy. Nhưng một điều chúng ta nên nghĩ người lính lúc nào cũng rất cơ cực và luôn bị thiệt thòi trên mọi phương diện trong cuộc sống quân ngũ. Bình tâm nên suy nghĩ mà thương xót đến thành phần kém may mắn này. Trong quân ngũ đã chịu nhiều thiệt thòi, ngày hôm nay lại lê lét kiếm sống bên lề xã hội chịu đựng sự khinh ghét của chế độ.

Trong cuộc sống hằng ngày, đáng sợ về những việc người ta đã làm, chứ không sợ những lời phê bình chê trách. Việc phải ta cứ làm thời gian sẽ là câu trả lời thoả đáng, thời gian có sớm hay muộn cũng đi đến kết quả như nhau. Nhiều người có thể nói không biết gì về chiến tranh VN hay biết rất ít vì lúc đó họ còn nhỏ dại. Nhưng tấm lòng họ trải rộng và rất thông cảm đến những người hy sinh trong cuộc chiến bảo quốc an dân của QLVNCH. Tôi chỉ trình bày trong phạm vi của SĐ/TQLC để thấy được việc làm của họ.

Như cô Bảo Châu, con của MX Trịnh Văn Thêm đã đóng tiền giúp những người thương binh của SĐ/TQLC hằng năm, đầy tình cảm thương mến cũng như một lời cảm ơn các bác chú đã một đời hy sinh cho sự sống còn của Miền Nam, chống lại sự xâm nhập của CSBV. Mặc dầu cô không biết nhiều về cuộc chiến, nhưng chỉ nhìn những gì cha cô đã làm và làm đến bây giờ cho TQLC. Ngoài ra cô cũng đóng góp vào việc thực hiện QS/TQLC để minh định lại những việc đã làm của SĐ/TQLC trong đó có Ba của Cô để mọi người hiện tại và đời sau

biết được, dầu việc thành hay bại không do sự quyết định của SĐ/TQLC.

Như cô Yvone con của MX Trần Đăng Túc, khi Ba cô mất, cô mới lên sáu làm gì biết về cuộc chiến thảm khốc đã xảy ra trên đất nước cũng như những khốn khổ mà Ba cô gánh vác. Nhưng khi cô đến Hoa Kỳ, cô cố công tìm hiểu và cũng thấu triệt phần nào, hành động là cô lúc nào cũng như thường xuyên đóng góp vào quỹ thương binh TQLC. Khi nghe TQLC viết lại QS, cô cũng tình nguyện đóng góp tiền để thực hiện. Khi thực hiện xong cô đọc được những gì cô cần biết và đã nói rằng:

- “Cháu không ngờ TQLC quá khổ cực và cháu biết được việc làm của TQLC nói chung và của Ba cháu nói riêng”.

Như một Lê Đình Đơn, lúc nào cũng nghĩ cách gây quỹ cho thương binh tại quê nhà. Anh đã khuyến khích thân hữu, gia đình cũng như con cháu đóng góp vào quỹ thương binh TQLC. Hành động của anh đã nói lên được tấm lòng bao la tình nghĩa, xót xa đến những người một đời bất hạnh. Sự đóng góp không cần đánh giá đến số lượng nhiều ít, mà chỉ nói đến tấm lòng cũng đáng ca ngợi. Nếu mọi người trong Binh Chủng ai cũng có tấm lòng như anh thì hay biết bao. Thật may mắn cho thương binh trong số TQLC còn sống ở hải ngoại có nhiều người như anh.

Trường hợp phụ nhân của MX Lê Quang Hảo và cô Hạnh rất đáng ca ngợi. Cả gia đình cùng đóng góp vào quỹ TB của TQLC. Nhất là chị Hảo đã đóng góp vào số tiền thu nhật lon một năm của mình và đóng hằng năm. Chị chịu khó nhật lon khu vực cư ngụ mà còn săn nhật khi đến nơi làm việc hằng ngày cho đến khi đủ 200USD để đóng vào quỹ, chị đóng tiền như thế đã được năm năm. Trong khi đó Tổng Hội chỉ yêu cầu đóng 100USD một năm đối với một quân nhân TQLC đang ở hải ngoại để gửi quà cho thương binh ở quê nhà.

Khi nghe được tin này tôi như không tin vào tai mình nữa. Thật vậy một phụ nữ mảnh

khánh, nhưng với lòng kiên nhẫn và chịu đựng dẻo dai đã tiết kiệm những gì qua một năm không bằng tiền lương của mình để phụ vào tiền cho thương binh. Phải nói đây là tấm lòng vàng vĩ đại mà tôi khâm phục.

Thế mới biết việc làm của con người mới đáng sợ và đáng trân trọng. Một tấm gương sáng cho những người vợ lính. Đã nuôi chồng con khi chồng bước vào tù của CS, bây giờ cùng tiếp tay với chồng lo cho những chiến hữu kém may mắn của chồng. Chỉ có những lúc hoạn nạn mới hiểu được giá trị của con người, cũng như biết được lòng dạ nhân ái của người đàn bà VN.

Nhiều trường hợp khó khăn nữa, nhưng mọi người vẫn tiếp tay cho Tổng Hội để cùng lo cho TPB, điều mà những người hy sinh trong cuộc chiến còn nhiều may mắn. Tôi chỉ đưa ra những trường hợp điển hình để chúng ta cùng suy nghĩ. Thế nào đi nữa trong chúng ta vẫn còn người tốt đáng ca ngợi và gây được niềm tin vững vàng trong tương lai.

Ngoài BC cũng còn những ân nhân đáng ca ngợi. Như cháu Trịnh Tuấn Hải, con một vị cố Trung Tá Bô Binh, mặc dầu cha cháu không thuộc BC/TQLC nhưng cháu vẫn nặng tình với BC. Cháu tự nguyện xin đóng góp quỹ TPB hằng năm như một người lính TQLC, mà những dịp lễ như Memorial, Mother day, Veteran mới đây, cháu tự nguyện xin gửi tiền tặng trực tiếp cho một thương phế binh thông qua Tổng Hội TQLC.

Quý thân hữu TQLC khắp nơi từ Úc, Pháp, Canada, đến các tiểu bang tại Hoa Kỳ, đã yểm trợ (YT) chương trình giúp đỡ TPB của TH/TQLC những năm trước đây cho đến ngày hôm nay.

Những trường hợp điển hình nói lên tinh thần ưu ái và biết ơn những người đã hy sinh một phần thân thể trong cuộc chiến vừa qua trong BC/TQLC. Mặc dầu tôi mạn phép đưa lên để mọi người cùng biết những tấm lòng vàng đáng trân trọng. Nhưng điều này có thể

làm phật lòng những ân nhân không ít. Nhưng người viết muốn nói lên một sự thật với sự biết ơn vô vàn và tin tưởng những người đã hy sinh được an ủi một chút nào cũng là điều nên làm.

Chúng ta cũng biết những món quà, ta chỉ nói lên được tấm lòng của chúng ta còn nhớ và luôn luôn nhớ đến các người đã chịu quá nhiều thua thiệt trong xã hội hiện tại mà thôi. Những món quà này không đáng kể gì so với công lao và sức chịu đựng mà chế độ nhục mạ các anh. Đây chỉ là nói lên “cách cho hơn là của cho”. Mọi sự cố gắng hiện tại là mong các anh mỗi người mà Tổng Hội biết nhận một lần quà mỗi năm. Ngoài ra những trường hợp khẩn cấp cũng tặng ngay một phần quà để an ủi cá nhân cũng như gia đình, để biết nơi phương trời xa xăm cũng còn có người nghĩ đến các anh. Các anh cũng hiểu rằng trong phạm vi tài chánh eo hẹp và tuổi già đeo đuổi mọi sự cố gắng cũng chỉ là giúp đỡ các anh trong lúc cần phải giúp, chứ không có gì bảo đảm cuộc sống của các anh, duy nhất chỉ nói lên cho các anh biết là nơi phương trời xa xăm người ta không bao giờ quên các anh.

Thời gian không còn dài, rồi đây mọi người đều nằm xuống theo định luật “sinh ký tử quy”. Cuộc chiến đã kết thúc hơn bốn mươi năm, tính đến giờ người nhỏ nhất cũng đã đến tuổi lục thập không ai còn trẻ nữa. Thời gian còn lại nên làm việc gì cho người khác vui là điều nên làm để giữ tâm luôn an lạc vui hưởng tuổi già.

Trách nhiệm Tổng Hội là tính toán và lưu giữ tiền bạc thật rõ ràng và phân minh. Mọi chi tiêu đều minh bạch với mọi người. Điều này tạo niềm tin tưởng để mọi người tiếp tục yểm trợ, hầu mong vẫn còn tiền gửi cho thương binh mỗi năm cũng như giúp đỡ họ khi khẩn cấp. Đó là điều mọi người mong và muốn chu toàn cho đến khi xuôi tay nhắm mắt.

Yvonne